

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 582/2012-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 27. novembra 2012 predbežne prerokoval sťažnosť J. F., Š., zastúpeného advokátom JUDr. M. F., B., pre namietané porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Okresného súdu Bratislava V sp. zn. 14 C 274/2008 zo 14. októbra 2010, rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 7 Co 461/2010 z 2. novembra 2011 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7 Cdo 98/2012 z 19. júla 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. F. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 25. októbra 2012 doručená sťažnosť J. F., Š. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. M. F., B., pre namietané porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozsudkom Okresného súdu Bratislava V

(ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 14 C 274/2008 zo 14. októbra 2010, rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 7 Co 461/2010 z 2. novembra 2011 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 7 Cdo 98/2012 z 19. júla 2012.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uviedol:

«... Predmetom konania pred Okresným súdom Bratislava V vo veci 14 C 247/2008 bol nárok na zaplatenie nákladov spojených s užívaním bytu v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov, a to za obdobie medzi zánikom bezpodielového spoluvlastníctva manželov a jeho vyporiadaním, len jedným z bývalých manželov - navrhovateľkou.

V tom čase však už na Okresnom súde Bratislava V medzi navrhovateľkou a odporcom prebiehalo viac ako dva roky konanie o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov pod sp. zn. 8 C 2/2006.

Sťažovateľ ako odporca preto v konaní o zaplatenie nákladov spojených s užívaním bytu v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov vzniesol námietku skôr začatého konania (litispendencie) v zmysle § 83 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) s tým, že v dôsledku tejto námietky navrhoval konanie zastaviť, pretože predmetnému konaniu bráni prekážka skôr začatého konania, ktorým je konanie o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov, a toto konanie bráni akémukoľvek ďalšiemu konaniu týkajúceho sa nároku z bezpodielového spoluvlastníctva manželov.

Napriek tejto námietke litispendencie Okresný súd Bratislava V konanie nezastavil a rozsudkom zo dňa 14. 10. 2010 rozhodol tak, že sťažovateľ bol povinný zaplatiť navrhovateľke 567 € s prísł.

Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že „bezpodielové spoluvlastníctvo manželov zaniklo právoplatnosťou rozsudku o rozvode manželstva, teda dňom 09. 03. 2005 a žalované obdobie sa týka nárokov po zániku bezpodielového spoluvlastníctva manželov titulom spoluvlastníckeho podielu odporcu, ktoré podľa názoru súdu nemožno vyporiadavať v rámci vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov a teda nemožno hovoriť o tom, že konanie malo byť zastavené pre prekážku začatého konania.“

Súd na daný spor aplikoval ustanovenie § 511 ods. 3 Občianskeho zákonníka o spoločných záväzkoch, nakoľko bol toho právneho názoru, že uplatňovaný nárok nemožno

posudzovať podľa ustanovenia § 150 Občianskeho zákonníka, ktoré upravuje vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov, a z toho dôvodu nejde o totožné konanie, ktorému by bránila prekážka skôr začatého konania, teda litispendencie.

Proti uvedenému rozhodnutiu prvostupňového súdu podal sťažovateľ ako odporca podrobne zdôvodnené odvolanie, v ktorom vytýkal prvostupňovému súdu, že na vec nesprávne aplikoval ustanovenie § 511 ods. 3 Občianskeho zákonníka o spoločných záväzkoch, ktoré sa na danú vec nevzťahuje a podrobne zdôvodnil, prečo mal s poukazom na ustanovenie § 853 Občianskeho zákonníka aplikovať ustanovenie § 150 Občianskeho zákonníka, ktoré sa vzťahuje na vyporiadanie nárokov súvisiacich s vyporiadanim bezpodielového spoluvlastníctva manželov, keďže uplatňovaný nárok na zaplatenie nákladov spojených s užívaním bytu v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov, aj keď za obdobie medzi zánikom bezpodielového spoluvlastníctva manželov a jeho vyporiadanim, len jedným z manželov, je nepochybne nárokom bezprostredne súvisiacim s vyporiadanim bezpodielového spoluvlastníctva manželov.

Teda tým, že prvostupňový súd konanie nezastavil, zaťažil svoje rozhodnutie takou vadou, ktorá má v konečnom dôsledku za následok porušenie práva na spravodlivý proces.

Krajský súd v Bratislave rozhodol o odvolaní sťažovateľa dňa 02. 11. 2011 tak, že sa stotožnil s právnym posúdením veci súdu prvého stupňa, ako aj s odôvodnením (§ 219 OSP), konanie nezastavil a potvrdil rozsudok okresného súdu, čím v odvolacom konaní nedošlo k odstráneniu vady majúcej za následok porušenie práva na spravodlivý proces.

Odvolací súd aplikáciou § 219 ods. 2 OSP vyjadril nielen svoj záver, že napadnuté rozhodnutie a jeho odôvodnenie považuje za vecne správne, ale zároveň (i keď bez výslovného vyjadrenia) aj záver, že námietky vznesené účastníkom konania v odvolaní nie sú dôvodné, právne významné alebo spôsobilé spochybníť správnosť záverov uvedených v odôvodnení rozhodnutia súdu prvého stupňa (NS SR 7 Cdo 148/2011).

Táto vada rozhodnutia nebola následne odstránená ani v dovolacom konaní, pretože Najvyšší súd SR uznesením zo dňa 19. 07. 2012 odmietol dovolanie sťažovateľa z dôvodu, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné.

Dovolací súd k dôvodu dovolateľa uvedeného v § 237 písm. d) OSP uviedol, že tento nie je daný, pretože súdy oboch stupňov sa s otázkou litispendencie správne vysporiadali, pretože bezpodielové spoluvlastníctvo zaniklo rozvodom dňom 9. marca 2005 a uplatnená

pohľadávka nemôže teda podliehať režimu bezpodielového spoluvlastníctva manželov a nemôže byť v rámci neho ani vyporiadaná...»

Podľa názoru sťažovateľa rozsudkom okresného súdu sp. zn. 14 C 274/2008 zo 14. októbra 2010, rozsudkom krajského súdu sp. zn. 7 Co 461/2010 z 2. novembra 2011 a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 7 Cdo 98/2012 z 19. júla 2012 bolo porušené jeho základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy tým, že už uvedené súdy neakceptovali námietku sťažovateľa o prekážke začatého konania. Sťažovateľ považuje už uvedené rozhodnutia za arbitrárne.

Vzhľadom na uvedené sťažovateľ žiada, aby ústavný súd vydal tento nález:

„1. Základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu upraveného v článku 46 ods. 1 Ústavy SR rozhodnutím Okresného súdu Bratislava V zo dňa 14. 10. 2010 sp. zn. 14 C 274/2008, rozhodnutím Krajského súdu v Bratislave zo dňa 02. 11. 2011 sp. zn. 7 Co 461/2010 a rozhodnutím Najvyššieho súdu SR zo dňa 19. 07. 2012 sp. zn. 7 Cdo 98/2012 bolo porušené.

2. Rozsudok Okresného súdu Bratislava V zo dňa 14. 10. 2010 sp. zn. 14 C 274/2008, rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 02. 11. 2011 sp. zn. 7 Co 461/2010 a uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 19. 07. 2012 sp. zn. 7 Cdo 98/2012 sa zrušujú a vec sa vracia na ďalšie konanie.

3. Sťažovateľovi sa priznáva náhrada trov konania.“

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (sťažnosti) podľa ustanovenia § 49 až § 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde.

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd je viazaný návrhom na začatie konania. Sťažovateľ v sťažnosti namietal okrem porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy aj porušenie práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), avšak v petite sťažnosti ho už neuviedol. Vzhľadom na to, že ústavný súd je podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde viazaný petitom sťažnosti, nemohol sa ústavný súd zaoberať porušením práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru.

1. Pokiaľ ide o rozsudok okresného súdu sp. zn. 14 C 274/2008 zo 14. októbra 2010 a rozsudok krajského súdu sp. zn. 7 Co 461/2010 z 2. novembra 2011, preskúmaniu ústavnosti tohto rozhodnutia ústavným súdom bráni princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy, podľa ktorého ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd (III. ÚS 5/05).

Pokiaľ ide o rozsudok okresného súdu sp. zn. 14 C 274/2008 zo 14. októbra 2010, takýmto súdom bol krajský súd, ktorý rozsudok okresného súdu preskúmal v odvolacom konaní a potvrdil ho rozsudkom sp. zn. 7 Co 461/2010 z 2. novembra 2011, a pokiaľ ide o rozsudok krajského súdu sp. zn. 7 Co 461/2010 z 2. novembra 2011, takýmto súdom bol najvyšší súd, ktorý rozsudok krajského súdu preskúmal v dovolacom konaní a uznesením sp. zn. 7 Cdo 98/2012 z 19. júla 2012 dovolanie sťažovateľa odmietol. V tejto časti ústavný súd sťažnosť odmietol pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie.

2. Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti v časti, ktorou sťažovateľ namietal porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 7 Cdo 98/2012 z 19. júla 2012, podľa ustanovenia § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde skúmal, či v danom prípade nejde o zjavnú neopodstatnenosť.

Za zjavne neopodstatnenú možno považovať aj takú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (III. ÚS 175/03).

Ústavný súd vzhľadom na svoju doterajšiu judikatúru považuje za potrebné pripomenúť, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený

skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00).

V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, odôvodnenie ktorých je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu ústavné právo na súdnu ochranu však neznamená právo na úspech v konaní pred všeobecným (občianskoprávnym) súdom, teda za porušenie tohto základného práva nemožno považovať neúspech (nevyhovenie návrhu) v konaní pred všeobecným súdom (napr. II. ÚS 4/94, I. ÚS 8/96, III. ÚS 197/02).

Súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je taktiež právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (III. ÚS 209/04, III. ÚS 206/06, III. ÚS 78/07). Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných účastníkom konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo

účastníka na spravodlivý proces (napr. IV. ÚS 115/03, II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05).

Ťažiskovým dôvodom, pre ktorý považuje sťažovateľ namietané uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 7 Cdo 98/2012 z 19. júla 2012 za ústavne nekonformné, je to, že podľa názoru sťažovateľa najvyšší súd nesprávne a nedostatočne odôvodnil, prečo konanie vedené na okresnom súde pod sp. zn. 14 C 274/2008 a na krajskom súde pod sp. zn. 7 Co 461/2010, predmetom ktorého bol nárok na zaplatenie nákladov spojených s užívaním bytu v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov za obdobie medzi zánikom bezpodielového spoluvlastníctva manželov a jeho vyporiadaním, nebolo zastavené z dôvodu prekážky skôr začatého konania, ktorým bolo konanie o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov vedené na okresnom súde pod sp. zn. 8 C 2/2006. Podľa názoru sťažovateľa napadnuté uznesenie najvyššieho súdu je nedostatočne odôvodnené a arbitrárne.

Ústavný súd preskúmal uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 7 Cdo 98/2012 z 19. júla 2012 a zistil, že námietky sťažovateľa nie sú opodstatnené. V danom prípade najvyšší súd rozhodujúc o dovolaní proti rozsudku krajského súdu sp. zn. 7 Co 461/2010 z 2. novembra 2011 vyslovil svoj právny názor a riadne aj vysvetlil dôvody svojho rozhodnutia, prečo dovolanie sťažovateľa odmietol.

Najvyšší súd v odôvodnení napadnutého uznesenia sp. zn. 7 Cdo 98/2012 z 19. júla 2012 okrem iného uviedol:

„... Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.) zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O. s. p.), skúmal najskôr to, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O. s. p.) a bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O. s. p.) dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné...

Dovoláním navrhovateľa nie je napadnutý zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu, ale taký potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil prípustnosť dovolania. Dovolací súd v prejednávanej veci dosiaľ nevyslovil ani záväzný

právny názor, od ktorého by sa odvolací súd odchýlil a nejde ani o prípad týkajúci sa neplatnosti zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3, 4. Preto dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že dovolanie nie je podľa § 238 O. s. p. prípustné...

Podľa § 83 O. s. p. začatie konania bráni tomu, aby o tej stej veci prebiehalo na súde iné konanie.

V citovanom ustanovení vyjadrená prekážka veci začatej (litispendencia) patrí k podmienkam konania, ktorých nedostatok súdu znemožňuje rozhodnúť vo veci samej. Prekážka veci začatej teda bráni tomu, aby bola prejednaná a rozhodnutá vec, o ktorej už bolo skôr začaté konanie. Takýto nedostatok podmienky konania nemožno odstrániť, preto súd po jeho zistení musí konanie v ktoromkoľvek štádiu bez ďalšieho zastaviť (§ 104 ods. 1 O. s. p.). O prekážku veci začatej v zmysle uvedeného ustanovenia ide vtedy, keď v neskoršom konaní ide o ten istý nárok, o ktorom už bolo skôr začaté iné konanie, ak sa týka rovnakého predmetu konania a tých istých osôb. Konanie sa týka tých istých osôb aj vtedy, keď majú rovnaké osoby v rôznych súdnych konaniach rozdielne procesné postavenie (v jednom konaní vystupujú ako žalobcovia, v druhom ako žalovaní). Konanie sa týka tých istých osôb aj vtedy, keď v neskôr začatom konaní vystupujú právni nástupcovia osôb, ktoré sú alebo boli účastníkmi skôr začatého konania. Ten istý predmet konania je daný vtedy, ak v konaní ide o rovnaký nárok, ktorý je vymedzovaný z rovnakých skutkových okolností (pozri rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 168/2008)...

Pokiaľ odporca v súvislosti s tvrdením procesnej vady konania podľa § 237 písm. f/ O. s. p. namieta nepreskúmateľnosť rozsudku odvolacieho súdu, treba uviesť, že z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (pozri I. ÚS 46/05). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (pozri II. ÚS 78/05). Zo spisu pritom vyplýva, že odvolací súd v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol rozhodujúci skutkový stav, opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán k prejednávanej veci, vysvetlil čoho sa domáhal odporca a čím argumentoval v odvolacom konaní, ako sa k odvolaniu vyjadrila navrhovateľka a vyporiadal sa s námietkou odporcu týkajúcou sa nedostatku podmienky konania. Teda odôvodnenie napadnutého rozsudku

spĺňa parametre odôvodnenia podľa § 157 ods. 2 O. s. p. Za nepreskúmateľnosť nemožno považovať okolnosť, že odvolací neodôvodnil svoje rozhodnutie a nerozhodol podľa predstáv odporcu.

Vadu konania podľa § 237 písm. f/ O. s. p. neboli spôsobilé založiť ani právne závery, na ktorých založili súdy svoje rozhodnutie. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej súd zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). Aj za predpokladu, že by tvrdenia dovolateľa boli opodstatnené, mali by za následok vecnú nesprávnosť rozsudku, ale nezakladali by súčasne prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ O. s. p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesné prípustné (o taký prípad ale v danej veci nešlo)...“

Ústavný súd po preskúmaní napadnutého uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 7 Cdo 98/2012 z 19. júla 2012 konštatuje, že jeho odôvodnenie je dostatočné a zrozumiteľné. Najvyšší súd podľa názoru ústavného súdu dostačujúco vysvetlil, prečo odmietol dovolanie sťažovateľa proti rozsudku krajského súdu sp. zn. 7 Co 461/2010 z 2. novembra 2011, a jeho závery možno považovať z ústavného hľadiska za akceptovateľné a udržateľné. Najvyšší súd v napadnutom uznesení zaujal stanovisko k námietkam sťažovateľa, najmä pokiaľ ide o námietku litispendencie a odňatie možnosti sťažovateľovi konať pred súdom.

K námietke nevysporiadania sa so skutočnosťami uvádzanými sťažovateľom v jeho sťažnosti ústavný súd v súlade so svojou konštantnou judikatúrou uvádza, že všeobecný súd

nemusi dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka konania na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05).

Pretože namietané uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 7 Cdo 98/2012 z 19. júla 2012 nevykazuje znaky svojvôle a je dostatočne odôvodnené, ústavný súd nie je oprávnený ani povinný tieto postupy a hodnotenia nahrádzať (podobne aj I. ÚS 21/98, III. ÚS 209/04) a v tejto situácii nemá dôvod zasiahnuť do právneho názoru najvyššieho súdu.

Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojim vlastným. V konečnom dôsledku ústavný súd nie je opravným súdom skutkových omylov a právnych názorov všeobecného súdu. Ingerencia ústavného súdu do výkonu tejto právomoci všeobecného súdu je opodstatnená len v prípade jeho nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. Aj keby ústavný súd nesúhlasil s interpretáciou zákonov všeobecných súdov, ktoré sú „pánmi zákonov“, v zmysle citovanej judikatúry by mohol nahradiť napadnutý právny názor všeobecného súdu iba v prípade, ak by ten bol svojvoľný, zjavne neodôvodnený, resp. ústavne nekonformný. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom v okolnostiach daného prípadu by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu predmetná interpretácia týchto právnych predpisov najvyšším súdom takéto nedostatky nevykazuje.

S poukazom na to, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo

na úspech v konaní (II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, II. ÚS 229/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v časti, v ktorej namietal porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 7 Cdo 98/2012 z 19. júla 2012, odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. novembra 2012